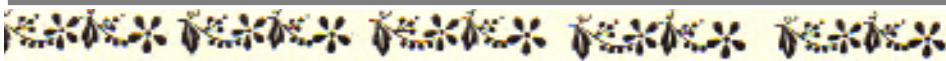

Kis

LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Csepeli Szabó Béla

INTUÍCIÓ

Nincs rezdülés, amelyre ne figyelnek,
legyen bár látható, vagy láthatatlan,
hogy megszülessék lelkünkben a Dallam,
át kell élnünk a Mindenség Szerelmét.

ND: Boldog Asszony, a Szarvasasszony

2011/1 83.szám

Kis LANT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Boér Tamás

Levél

álomban forrón
és szeretón súlyos láncaidba versz

s én?
csak megperzselt szárnyaimmal
zuhanás előtt

élsz valahol távol
más valóról álmodsz

Rózsa

I.

törékeny fényedben hóesés
gyökereid éltető vizében
tavasz-illata ébred

az ég gyűrűjén ékkövek
a horizonton füst-füzére

s a lég üvegét a pára
finom illata összejárja

II.

Vörös vizében a szirmok
apró sóhaja felhasad.
Letépett napfényben verdes,
alszik a bánat...
halott rózsa a vízben.

Illatod

illatod-e táj,
virágkehely ízében
méznyi mámor

Vízparton

Csőrömpöl a tavaszon jegek rianása
és tónak ölében a csalán-koszorúk,
az alsó gátakon holdfénynél a buzgár
mint égi neonlámpa fénycsöve zúg.

Hajnalra kelve elolvad dunnája a télnek
és rátelepszik a nyirkos reggeli füst,
a vemhes holtágból égi páráként kelve
vizére kúszik az álmatag hold-ezüst.

Születés

Csepeg az ég, s a föld elissza.
Méztől édes gyöngyeit
rázza a csend lépte itt.
Méregtől forr, s fordul vissza.

Odébb az idő, s a tér zizeg.
Gőztől feszül ha tágul a
ködszerű kvantumi álruha.
Karján vérző sebet ejt a szeg.

Sötétből keserű, elkopott
atomnyi pólus energia,
mi isten-e tér, vagy csak önmaga?

S isten az úr, ha nincs is ott,
gáz-ízét keserűn ingere
kifröccsent kozmosza örli le.

Marofka Imre

Az utolsó vers

URAM már idős vagyok
 és beteg...
 fáradt testem föl-föl sajog
 tovatűnő tekintetem réveteg
 szellem lelkem Feléd a Földről ragyog
 a távolságot köztünk Te lemérted
 itt vagy TE szívem széf-féskében
 munkálkodsز e kérész életben
 pihenő Parnasszusomra viszel szép békém
 kegyelmeddel melengeted a véretem
 köszönöm keresztény ösztönöm Istenem
 s azt hogy szülőfalumnak költőt adott
 személyes kelyhében GONDVISELŐ TEREMTÉSED
 e folyton változó NAGY VILÁGNAK
 bizsergő zsigerem ha TEGED érdekel
 még az is a TE alkotó érdemed
 hála láva lavinaként omlanak rám
 az emlékek napsütéses lankáiról
 az e bolygón Zsazsarózsák közt eltöltött napok
 kis kötetbe kötve sok dicsekvő verstermés
 Téged magasztallak gyermeki hittől URAM
 lírád ladikján ma kórházi paravánom mögött
 vérem Vörös-tengerén HOZZÁD navigálva
 MEGVÁLTÓM pupillalámpám halvány fényeivel
 s JOBB lator reményeivel kereslek TEGED
 hiszen ezt az utolsó szót is Te diktálad
 sorsom nyitott könyvét NEKED dedikálom
 KRISZTUSOM a SZERETET volt a TE MESTERSÉGED.

Aranyosapáti, 1997. január 16.

Utoljára

Aranyosapátiban
 egy tehetséges megtiport tanár
 a harag sorscsapásaiban
 már 40 éve egy riportra vár...
 szellem lelkét akkor majd kitárja
 ki nem skalpokat szerzett csatáiban

annak veterán életrendi torta jár
szabadságát testvériségre agitálja
hitet nem veszett szakmaiban
irigyli a végtelenbe kitolt Halál
zengpengcseng idegrendszer gitárja
diadalt arat költészet kaszáival
egyszerű porszem szívekben titkot talál
ki rácsodálkozik egyszer egy virágra
az a Szépség Kertjében használni van
s szövege fölé dallamot vitt kotta bál
lírája ladikján jött el Szerencse Világa
Aranyos-Apátiban egy öreg megtiport tanár
a garassors csatáiban hullócsillag csapdáiban
már ezer éve egy publikus riportra vár.

1997.január 15.

Egyetlen menyemről

Molnár Évike a hegyvidékes
Abaújszántó kedves lánya volt
most Kisvárdán boldog Asszony...
akit Marofka Zoltán egyszer átkarolt
hogy hosszú házasságra egy női szívet
megdobogtasson---
született is két csodás leányka
a szent szűz szerelemből
Melinda és Tündike nem maradt ki
első nagyapai versemből
Vén visszeres biológiai lábaimra
forgalmas üzletében cipőt ingyen kapok...
mert én Rofkaim Mare azaz Marofka Imre vagyok!

A szerzőnek 2010-ben megjelent „Ó, URAM, TEREMTŐM!” VIII. kötetéből közöljük a verseket. Egyben 80. születésnapján (utólag) jó egészséget és még hosszú alkotóéletet kívánunk Imre bátyánknak, a költőnek és tanárnak!

T. Ágoston László

Digitális telefon

Az ügynök hangja egyre türelmetlenebbre váltott, s bármennyire próbálta palástolni a bosszúságát, csak átcsergött a készüléken. Már hogyne lett volna ideges, amikor második napja képtelen volt letenni az asztalra egy új szerződést, pedig egész nap be nem állt a szája. Majd hogy ki nem pállik a sok hülyeségtől – gondolta magában – ez a vén proosztó meg csak hallgatja és mondja a magáét, hogy neki ugyan nagyon jó ez a régi, nem akar új telefont.

Bezzeg az ő számlálója úgy ketyeg, mintha hajtának, a főnök meg majd sajnálkozva bólogat, ami alighanem azt jelenti, hogy elsejével elkezdhet új állást keresni. Ez meg azt jelenti, hogy megint nem tudja befizetni az esedékes banki törlesztő részletet, mire Kati, a felesége elmeséli, hogy bezzeg a barátnője férje olyan állást talált, hogy az ősszel még a régi kocsijukat is kicserélik, amitől úgy megfájdul a feje, hogy az ágyban hozzá se lehet érni, ami azt jelenti... Igen, azt jelenti, hogy az ő három diplomája szart se ér, és talán többre jutna, ha megpróbálkozna a bankrablással. Az a kedves pénztárosnő a sarki bankfiókban bizonyosan megsajnálná, ha rátekint a sanyarú, savanyú pofájára és akár kérés nélkül kinyitná előtte a trezorját is. Hu... Előbb-utóbb a sírba viszi ez nő... Meg ez a sok konok, értetlen ügyfél. „A kurva életbe!” gondolta az ügynök, és már majdnem beleüvöltötte a telefonba is, de ekkor eszébe jutott, hogy a vállalati tanfolyamon arra intették őket, hogy az ügyféllel akkor is udvariasan kell bánni,

ha a macacosságuktól már - már az infarktus kerülgeti az embert, hiszen végső soron mindennek ők fizetik meg az árát. Éppen ezért megenyhülve így szólt hozzá:

– Kedves bátyám! Ugye szólíthatom így, hiszen már több, mint negyed órája ismerjük egymást? Én elmondtam mindent, amit erről az új és a maga számára kényelmes új szolgáltatásról tudnia kell. Nincs más dolga, mint aláírni a szerződést és élvezni az előnyeit. Mit mondjak még, hogy meggyőzzem?

– Nem is az a baj, amit elmondott – szólott elgondolkodva Suta Balogh János –, hanem az, hogy egy kukkot se értek ebből a magasröptű műszaki dumából, amit nekem tisztán és folyékonyan előadott, és attól tartok, az kerül majd nekem sokba, amit kifelejtett belőle.

– Pontosan így van – mondta volna az ügynök őszinte együttérzéssel, de gyorsan elharapta a nyelvét, mert eszébe jutott a főnöke, a banki adóssága, meg a felesége és negédesen folytatta. – No, de kedves bátyám! A mi cégünk hatvankét országban forgalmazza a termékeit. Miből gondolja, hogy éppen magán akarunk nyeréskedni és kockáztatni a szavahihetőségünket? Látja, mi megbízunk magában. Maga miért nem bíz meg bennünk?

– A fene tudja... Talán azért, mert szinte ugyanezt a szöveget szavalta el nekem a banki ügynök, a biztosítós kislány, a gyógy- masszázs ágy kupciher, meg a BKV szóvivője is. Mindegyiknél utólag derült ki, miért kell még mennyit fizetni.

– Igaza van, óvatosan kell bánni ezekkel a megélhetési szélhámosokkal. Nálunk azonban merőben más a helyzet. Én, Pósfalvi Demeter, három diplomás

üzletszerző személyesen garantálom ön-nek, hogy ha aláírja a szerződést, meg a hűség nyilatkozatot, holnaptól kezdve ötven százalékkal javul a telefonja hangminősége, teljes lesz a digitalizáció, olcsóbb a percdíj, nem lesz külön előfizetés, és úgy hallja majd a délamerikai rokonok hangját, mintha Soroksárról beszélnének.

– Látja, ez nagy baj, mert az én rokonaim Nagykátán laknak.

– Onnét meg különösen. A többi előnyről már nem is beszélve.

– Hát...én nem is tudom...– bizonytalanodott el hirtelen Suta Balogh János. – Ez őszintének tűnik, de ha átver, megkeresem!

– Örülök, hogy sikerült jobb belátásra bírnom – hadarta az ügynök. – Az adatai nálunk vannak, a megrendelést rögzítettük, holnap küldjük a szerződést. Nincs más dolga, mint aláírni. Aztán egy kattintás, és máris megújult a vonala.

Harmadnap meghozta a postás a szerződést. Három helyen kellett aláírnia, hogy átvette. Volt benne egy angol, meg egy magyar nyelvű változat is. Meg egy angol műszaki leírás a rendszer előnyeiről. Azt mondta az ügynök, hogy az unió miatt.

Nem telt bele egy hét, géphang közölte vele a telefonon, hogy a szolgáltatói szerződés egyoldalú felmondása miatt azonnal megszüntetik a szolgáltatást és kiszámlázzák annak költségeit. Ebben benne foglaltatik a hűségnyilatkozat szerint le nem töltött hűségidő kártérítési összege is. A számla végösszege a mellékelt sárga csekkben, nyolc napon belül befizetendő. Ellenkező esetben bíróság dönt az okozott kár megtérítéséről.

Suta Balogh János csak hallgatta a monoton géphangot és nem akart hinni a fülének. Azonnal föl is hívta a szerződésben szereplő ügyfélszolgálatot és az ügynökkel akart beszélni. Végére is megígérte...

– Kicsodát? – érdeklődött a vonal másik végén ülő nő. – Ki a fene az a Pósfalvi Demeter? Lányok, hallottátok már ezt a nevet?

– Nem a lányok – mondta az öreg –, az az ügynök beszélte rám ezt a szerződést.

– Ja, az egészen más – enyhült meg a nő hangja. – Tudja uram, a mi cégünk hatvankét országban van jelen a termékeivel. Az ügynökeink önállóan dolgoznak és a saját felelősségükre. Mi a konkrét panasz?

– Az, hogy kikapcsolták a telefonomat és még fizetnem is kell érte.

– Ez természetes, hiszen tőlünk kap új vonalat. Jobbat, olcsóbbat, biztonságosabbat a másikinál. Hamarosan megkapja az új számát.

– Miféle új számomat? Az a bizonyos Demeter azt mondta, hogy minden marad a régi, csak egy kattintás, és már jön is az új.

– Így is van, uram, és még azt a kis kattintást is mi végezzük. Önnek csak az adaptert kell megvennie hozzá. Kis beruházás nagy haszon.

– Miféle adapter?

– Gondolom, az ügynök mondta önnek, hogy ez a legmodernebb digitális rendszer. Nyilvánvaló, hogy nem dolgozhat ósdi eszközökkel...

– Igen, fél óráig hablatyolt nekem mindenféle digitális, meg a fene tudja milyen szálas rendszerekről. Nem értem, nem is érdekel. Telefonálni szeretnék.

– Fog is uram. Hamarosan fog. Jobb

minőségben, olcsóbban, biztonságosabbban, mint eddig. Mikor kötik be az adaptert?

– Mit tudom én... Erről nem volt szó. Hol kell azt megvenni?

– Természetesen nálunk. Ha elolvassa a szerződés apró betűs kilencvennyolcadik pontját, ott megtalálja az elosztó központ telefonszámát. Ez a legmodernebb, legolcsóbb és legbiztonságosabb adapter. Világszabadalom, nem is gyártja más, csak mi.

– Az agyamra megy ez a sok bugris, követelőző ügyfél – mondta nagyot sóhajtva a kolléganőjének, miután letette a telefont. – A legtöbbnek fogalma sincs mit akar, csak mondja, mondja a magáét...

– Az – bólintott rá a másik –, meg az a sok halfék kolléga, akik teledumálják a fejüket. Azt hiszed ezek tudják, mit adnak el nekik? A frászt! Csak a jutalék érdekli őket, semmi más. Mi meg ezért a pénzért hallgassuk a panaszuikat! Ne tud meg, Bécsben mennyit keresnek az ügyfélszolgálatos lányok... Mi meg itt tanári diplomával, meg tanfolyami oklevéllel aprítjuk a zabot.

Az unokája mobil telefonján felhívta a szerződés apró betűs kilencvennyolcadik pontjában szereplő elosztó központot Suta Balogh János, és megrendelte az adaptert. Beolvasta a szerződés számát, az anyja nevét, meg hivatkozott Pósfalvi ügynökre és a telefonos hölgyekre, de őket senki se ismerte. Óriási ez a cég – mondták –, hatvankét országban forgalmazza a termékeit.

– Aztán mikor mehetünk érte, és hová? – kérdezte az öreg.

– Nem kell idefáradniuk – hangzott a válasz. – Amikor megkapják az új di-

gitális számot, ide szólnak telefonon, és mi kiküldjük a nemzetközi futárszolgálat. Gyors, olcsó biztonságos.

– Azt mondja, telefonáljak? De hiszen épp az a gond, hogy nincs telefonunk...

– Nekünk tökéletesen megfelel az is, amin most beszél, uram.

– Lehet, hogy én is jobban jártam volna vele, csak tudja, én rühellem ezt az ultramodern technikát. Meg az ilyen kedves ügyintézőket is – tette hozzá bólogatva.

– Egy újabb hét elteltével hozta a postás az új telefonszámot. Szép, hosszú, tizenegy számból álló digitális számsor volt. Megkérte az unokáját, tanítsa meg, hogyan kell használni. A Jani gyerek meg jókat kacarászott rajta, hogy az öreg még ezt se tudja, de azért megmutatta neki. Aztán a géphang bejelentette, hogy ezen a számon nincs előfizető. Felhívta az elosztó központot. Azzal a pasassal akart beszélni, aki megígérte, hogy... Őt azonban senki sem ismerte, hiszen hogyan is lehetne megtalálni egy raktárost egy olyan cégnél, amelyik hatvankét országban forgalmazza a termékeit. Az adaptert természetesen ki fogják küldeni, mihelyt a központ leküldi a megrendelést. Suta Balogh János ekkor arra gondolt, hogy a földhöz vágja, és jól megtapossa a készüléket, de aztán elhessegette a bosszúálló gondolatot, hiszen neki kellett volna újat venni a Jani gyerekeknek.

Néhány nap múlva az unoka telefonján érkezett egy sms, hogy kint járt náluk az adapter futár, de senkit se talált otthon. A jövő héten újra megkísérlik a kézbesítést, egyben kiszámlázzák a sikertelen út költségeit.

Most már a Jani gyerek vette kézbe az ügyet, s miután három ügyintézőt

elküldött a sunyi... szóval hátsó fertályba, megígérték neki, hogy hetvenkét órán belül kiviszik az alkatrészt, de feltétlenül legyen otthon valaki, mert ugye egy olyan cégnél, amelyik hatvankét országban forgalmazza a termékeit...

Csodák csodája, a második adapter működött. Tulajdonképpen az első is használható lett volna egy másik készülékhez, de az öreg ragaszkodott a szerződéshez és nem akart új telefont venni. Így hát a Jani gyerek taxiba ugrott és elment kicserélni. Mondták is neki, hogy ilyen eset még soha sem fordult elő, pedig ez a cég hatvankét országban forgalmazza a termékeit.

Alig telt el egy hónap az ügynök jelentkezése óta, és Suta Balogh János az összes rokonainak és ismerőseinek megadhatta az új digitális telefonja számát. Kissé lefogyott, megsápadt és a keze is remegett az ügyintézésről, de volt olcsó, modern és biztonságos telefonja. Meg egy vadonatúj hűségnyilatkozata.

– Úgy megszívattak téged, Jani bácsi, ezek a megélhetési szélhámosok, mint Hanzi a Trabantot – mondta neki az egyik quad motoros unokaöccse. – Én a helyedben úgy rájuk küldeném a gyűjtást, hogy berobbanna a porlasztójuk. Az a minimum, hogy egy kártérítési pert akasztanék a nyakukba és meg is nyerném, mert nálad az igazság.

– Az lehet – mondta kissé reszkető fejvel Suta Balogh János – de mire megyek vele a világ hatvankét országának legjobban fizetett ügyvédekkel szemben?

Csepeli Szabó Béla versei

AZ ÉLETET KI MENTI MEG?

EMBEREK

Ha didergő, fáradt embert
sodor utamra a sorsa,
én is mindjárt vele fázom,
s kulacsomból megkínálok
egy-két cseppnyi pálinkával,
s ha idegen, ha barátom,
duruzsoló kemencetűz
izzik fel érte
a számon...

GYÖNGYKAGYLÓ

Ajánlás: A kagyló éneke – a gyöngy

ÉNEKELNÉK – és szólni sem tudok.

Úgy betemetett kavargó világom,
mint mélytengeri kagylót a homok,
de figyelj rám, ha néma is vagyok,
gyötrődve, önmagamba zárva is
elzúgom néked a tenger imáját,
s verseim izzó, gyöngyöző egében
újjáteremtve Földet és Napot,
munkám megőrzi ezt a Századot!

NAPKELTE

Új Jel,

csillag-kút minden gyermek,
forrás, folytatás, örök kezdet,
felderengő emberi táj,
melyben világunk szíve lüktet.

A Nap,

mely bennünk mélybe száll,
Óbennük újra felkél,
s újjáteremti életünket...

Németh Erzsébet
versei

Megmaradni!

Csak megmaradni valahogy,
élni még,
a várva várt
lehetetlenért.
Az érzés, hogy
történhet bármi...
s nélküled
elszabadult paripák
táncába ki fog beállni?
Kicsoda lázad úgy,
égeti csontjáig magát,
hogy égi-földi szellemek
se leljék megüszkösült szavát?
Kinek zubbán ki úgy
ereiből vére
a katonazubbonyos
csatatérre,
ahol a reggelek
bombáit gyújtják
gyilkosodó kezek,
ahol a múlt, s jövő
koponyáiban lapulnak,
majd hirtelen kiszabadulnak
sátános gazemberek?
Csak megmaradni valahogy...
Az érzés, hogy
történhet bármi,
s nélküled elszabadult paripák
táncába ki fog beállni?
Ki járja úgy a táncot,
kicsoda nyargalhat
úgy a szélben,
hogy azon az egy ponton
a világ
akkor összeérjen!?

Uram, mikor velem játszol

Uram, mikor velem játszol:
szégyellem magam,
mert megalázol.
Leveszed vállamról terhemet
és viszed...
hogy balga gyermekként
megkereshessem
labdaként elgurult hitem.

Milyen gyönyörűk

Milyen gyönyörűk voltak az esték
mikor vártam terád,
vágymaim zöld bokrában
kinyíló, pompázó virág.

Színes szirmának illata
betöltött minden elképzelést,
eszeveszett boldogsággal
dalolt szívemben álom és remény.

Milyen gyönyörű volt a hajnal,
gőzölgött testünkéből a fény.
Szoboríveinket irigyen figyelte
időistenünk, az ámulásra kész.

Ádám önzetlensége

Lehet, hogy fájni fog Uram?
Fájni? –
De a magánynál jobb lehet
bármi!?
Nem számít egy borda.
Tessék csak vágni!

Csak!

Csak látni és látszani,
csak áldottan áldani,
csak élni és éltetni,
csak égni égetni,
csak lobogni és lobogtatni
a felszentelt zászlót,
és megpróbálni
kidagogni hozzá
az őskoponyákban
öröktől fogalmazott
pár szót!

Németh Dezső

Ne keressetek

Ne keressetek a költészetben,
már a szólángok kihaltak bennem.
Átkozott volt ki rám adta szavát;
a csillagokkal festett éjszakát.

Voltak itt költők sokan, de sokan.
A voltköltők lelke bennem suhan.
Lesz költők útját nem-tudom-velem,
hogyan kell élni szívvel védtelen...

Miként magam is szürke-rongy-kidobva,
árokba rejtek csillagot titokba. –

Hiába észöröm, lélekíram:
pocsolya világ árkába zuhan...

Budapest, 2011

Barcs János

Csönd lesz

Kialusznak egyszer a fények
és föld-kikötő fölzokog.
Könyörtelen, furcsa éjféli lesz:
meghalnak a csodapáasztorok.

Fura játék száll – rossz a talon;
a részegült halál lapot vált...
öleli tűzcsóvás madarát,
és önmagát benne a halált.

Menekülnek az erdők, folyók;
bicegve fut a sánta harangláb
s majd félelmetes csöndben forog
a fénytől megrabolt világ.

Üszkös rögök tüntetnek tétlen;
fölöttük szétrobban a sötét...
Nem fog emberhangot az éter
s elolvadnak a traktorok, ekék.

Csönd lesz: porlaszt a halál szeme;
égett mellén tűzkráter ásít: –
S polipnyakú, alkonyi zene
száll majd a hétkínú Ararátig.

Baráti Molnár Lóránt

Jövendőelő

Lépteink után árnyékok kúsznak.
Olykor tétova, szomorú dalt sír a szél
a haldokló fák üres ágai között;
és jéggé fagy holnap az ezüst Hold, –
felénk tárja majd dermedt pitvarát.

Barnás Márton

Köhög a bolha

„Mert olyanok vagyunk, mint a fatörzsek a hóban. Szemre simán illeszkednek csak, és egy kis lökéssel már odébb is taszíthatnád őket. Nem, ez nem lehet, szilárdan kötődnek a talajhoz. De látod, még ez is csak látszat.”

Franz Kafka: A fák

Meg sem rendültem. Teljesen természetesen vettem. Végre volt hozzá bátorsága. Gabika a vonat elé ugrott. Ami testéből megmaradt, fóliával volt letakarva. Az erős szél nemsokára elfújta a fóliát, gondolom a lelkét is. Ki tudja, hol van a lélek? Ki tudja, hova megy? Ha megy egyáltalán valahová. Jehova Tanúi szerint a testtel együtt a lélek is meghal. A Bibliában is ez van benne. Egy kicsit röhejes volt, hogy Jehova egyik Tanúja éppen nekem beszélt erről. Akkor még katolikus hittanár voltam. Dunabogdányban, az iskola felső tagozatosainak, és helybéli főiskolásoknak, egyetemistáknak próbáltam hitemről átadni, közvetíteni valamit. Nem nagyon ment. Igen nagy hatással volt rám Spinoza Teológiai-politikai tanulmánya, valamint Singer Szerelem és száműzetése, így másképp érzékeltem hitemet, nem úgy viszonyultam vallásosságomhoz, mint mondjuk apró ministránsként. Mindenesetre hittanár voltam. A szülők rám bízták gyermekeiket, és én tanítottam őket. A főiskolások, egyetemisták pedig eljöttek szép számmal az esti, kötetlenebb hittanára. Itt ismerkedtem meg Gabikával. Pár hónappal voltam idősebb nála. Nagyon zavart volt. Egy picit tettett is nekem. Persze én Bettivel jár-

tam. Hűséget fogadtam, nem vakságot. Betti is eljött néha ezekre a hittanórákra, látni akarta, hogy csinálom. Látni akart. Mellettem ült, fogta a kezem, hallgatott. Aztán Gabikát hallgattuk. Azt, hogy sírt, és nem tudott megszólalni. A segítségemet kérte. A többieket otthagytuk és átsétáltunk a templomba. Egymás mellett térdeltünk. Kérte, hogy fogjam meg a kezét. Megfogtam. Először hozzám beszélt. Apja alkoholista, veri az anyját, meg őt, és Gabikát többször megerőszkolta. Az anyja tudott róla, de félt, fél a férfitől. Gabika rettegett. Magamhoz öleltem őt. Imádkozunk, suttogtam neki. Nincs miért, mondta. Dehogynem, mondtam én, élhetőbb, elviselhetőbb életért. Életért, valódi életért, ami az, ami. Komolyan gondoltam, amit mondtam. Halálosan komolyan. Gabika is érezhette. Sírni kezdett. Mondtam neki, hogy imádkozunk a jóságért. Amire talán még méltóak vagyunk. Imádkozunk Gabika apjáért. Édesapjáért. Gabika már nem sírt. Imádkozott. Imádkoztunk. Valószínűleg ez volt az egyetlen ima (imánk), amit Isten tényleg meghallgatott. A mélységből kiáltottunk hozzá. Részvétet, irgalmat koldultunk. Vége az imának. Végünk.

Felálltunk, visszasétáltunk a plébániára. A többiek már elmentek. Betti várt rám. Gabika búcsúzkodott. Azt mondta, hogy én jó ember vagyok. Nem szóltam semmit. Nem akartam kiábrándítani. Gabika elköszönt, elment. Betti elem lépett. Szomorúan magához ölelt, szájon csókolt. A csókkal szomorúság költözött szívembe, mely lassan felfalt mindent, mindenemet. Gabika után kellett volna mennem, mondtam Bettinek. Nem, mondta ő. Szerinte mindent megtettem. Nem

tettem semmit. Imádkoztam, de adott esetben az a mindenség. Szavak jutnak nekünk, csókok jó esetben, meztelenségem a lány meztelenségében, akit szeretek. De Isten eljuthat-e hozzánk? És mi hozzá?

Ahogy térdeltem Gabika mellett, úgy éreztem, Isten egész életében magához hívta őt. Remélem, megérkezett Hozzá.

Megértettem, megéreztem, hogy nem csak tetteinkért, hanem egymásért is felelősek vagyunk.

Furcsán éreztem magam Gabika temetésén. Elveszítettem őt.

De mindig elveszítjük egymást.

* * *

Szántó Ilona

Örökség

Hagyd örökül a földgolyót!
Hagyd örökül az életet!
Az utókor végrendelete ez:
Őrizd meg a várakat
s ne bántsd a házakat!
Folyó vizét ne piszkítsd be,
tenger kékjét ne vedd el!
Levegőt! Fényt! Energiát!
Göncölszekérre ne tégy rakétát!
Tékozló fiúk! Tékozló lányok:
Unokáitok jussát ne tékozoljátok!

Magyari Barna

A szavak díszburkolatán sétálsz

Csillának

ábrándjaim zakóját
mosolyaid fércelik
szavak díszburkolatán
Győrből sétálsz énemig

dajkál a virág a cél
hosszom hajol most minden
mert érzem nekem ragyogsz
fényfrakkban ujjong szívem

felfűteni lelkeket
önmagadból égsz sokat
nagy sodrás ez itt belül
éden mossa csontomat

csókkal holdat vikszolunk
a közénk firkált éjben
s húsunk feszes matracán
neked ágyaz a génem

Könyvel a boldogság

Csillának

ki rám néz az látja
itt ülök egyedül
pedig ketten fénylünk
szívemben legbelül

forró véremlen a
szennedély szép masni
melyet szeretnék a
csókjainkra rakni

könyvel a boldogság
sejtjeinkkel számol
ábrándokat húzok
kifelé az ágyból

hiszem a magány már
nem lesz nagyobb tőlem
bőröd sugarában
néhány centit nőtem

Csillag Tamás
versei

üvegpohárban...

üvegpohárban
tisza víz vagyok
mégis körmeim
alatt begyűlnek
a csillagok

magamra csukom az
ajtót ne jöjjön senki
kigombolt magányom
felzokog bennem
ilyen volt megszületni

három sóhaj

szabadságom bilincs
ez van semmi nincs

hogy éljek hordanék hegyet
mázsányi forintot görgetek

csóknyi reményért ha van
elmorzsálnám magam

ha a szív...

ha a szív lakatlan
ajtaján lakat van
villanytalan sötét a bent
farkashangon vonyít a csend

néni

kendő alatt némuló percek
rőzseseprűvel kisépért napok
csoszogva jön elé a holnap
és becsukja az összes ablakot

Hans-Guido Klinkner

A rokkantak (Die Invaliden)

Bicegnek,
botladoznak ők,
köhögnek éa sikoltanak.

Légszomj,
reszketés
eltorzult arcok.
Idegrendszer és hallásukat
vesztették a gyárakban,
a háborúban.

Amire többé
rá nem találnak,
az örökre elveszett
egészségük.

háború utáni emlék

Az eltűnt falú (Das verschwundenen Dorf)

Akár egy
tölcsérben
merült el Fleury faluja.
Kő kövön nem maradt.
Sem egy fa, se bokor,
de még egy fűszál sem maradt állva.

Egy emlékmű
utca és épülettáblák
emlékeztetnek az eltűnt életterre.

Egy polgálmester áll
a láthatatlan lakosság előtt,
megőrzött kísérteties emlékek.

Verdun 2009

Fordította: Bayer Béla

Móritz Mátyás

Ha én költő volnék...

Úgy csapna én bennem

Úgy csapna én bennem a poéta széjjel,
akár a sebes villám setétes éjjel;
az én múzsám nem lenne gyáva kabala,
aki magányosabb velem mint valaha.

Idézném amit mindenki elfelejtett,
felverném a világot, mint vad a berket;
nem gúnyolnának mint ipszilont vagy ikszet,
inkább nekem emelnének obeliszket.

Én meg építeném a végtelen falat,
közben úgy álmodoznék, mint aki szabad;
megtalálnám ami örökre elveszett,
túlélném azt, amit túlélni nem lehet.

Pacsirta lennék, mikor csak varjú károg,
verset írnék, melyben magad megtalárod;
előlem nem bújhatna el semmi titok,
az lennék, aki mindegyikre rányitok.

Nem kéne kérnem az Istent, hogy: ide nézz,
nélküle is ragyognék, mint bronzban a réz;
üres tóból hallal húznám ki a hálót,
és nem legyintenének, hogy ilyen már volt.

Gúnyolhatnának ismerősök és mások,
bolond józanok, és okos félnótások;
minden egyes versem megtalálná hősét,
mint tüzes karikáját a vakmerőség.

Megtudnék az öröm ujjhegyén is állni,
az életnél szebbet, nem kell kitalálni;
lenne utánam érdeklődés-kereslet,
még ha az égből is csak poéták esnek.

Nem kéne erősen felkötnöm a lantom,
híven elkísérne jó néhány kalandon;
műhelyem is lenne: a múzsák tanyája,

és szivárogná a hülyéknek a nyála.

Ha én költő volnék...

Ha én költő volnék, nem csak porba írnék,
mint fáradt gyermek, a múzsámra borulnék;
írnék a Dunáról, és egy csalfa lánynak,
megmaradnék száz év után is talánynak.

A lelke sorvasztó forróság gyötörné,
mosolygó szemem kegyetlen bánat törné;
visszavágnék, és ez boldoggá is tenne,
ha másom nem is, tiszta szívem az lenne.

Mellemben érezném a magányom körmét,
másé helyett, saját szívemmel pörölnék;
talán szeretném száz csillag enyhe képét,
szívem talán föltalálná az örök békét.

Két kezem őrjögve szorulna öködbe,
agyamban csak a Te arcod tündökölne;
mikor az égnek oly riasztó árnya van,
jajgatnék hogy nem gyűjthatom föl
önmagam.

Lefekvéskor talán ki nem is akadnék,
ha mondjuk örökre sötétben maradnék;
lelkem fázna, s az élettől riadnék.
Halál! Úgy hívnálak mostoha fiadként.

Holdat-napot simogatva dombon állnék,
vasúti síneken lennék hajlott árnyék;
a költészet maga nem is érdekelné,
eljönne értem ki dajkált énekelve.

Mellékdal:

Ha én szén volnék, fel egy
vonatot sem tüzelnék,
és vonatként 1284-es számot
magamon nem viselnék;
érkezésemről aki nem vasutas is tudna,
a kerekeim alatt egy költő sem nyugodna.

Sz. Szécsényi Barbara
versei

Csendélet

Harmincharmadik telemben csúszom.
Mi volt a szánkóm – mára pusztaság.
Mily rég, hogy nagyanyám karjába
csíptem: énekelj még, simogass.
Nagyapám, ki mindent elveszített:
háborút, fiút, Mamát;
ki szelíd Isten-arcon nőve
kapta a tüzes karikát.
Hogy végül csendjeibe haljon
(apámmal kézen fogva megy)
valami új emelkedőre tart'nak
megóvják sóhajuk a hegy.
S majd én, ha éveim leráznak,
feléjük futok, csak át a réten;
elmesélni (itt majd összehajlunk)
milyen is volt távol, élnem.

Ma este

Ma este eljövök a kínzó télen át.
Kulcsaid szorítom, s ódon ajtaját
döngetem a csöndnek

Apró a léptünk, mit felnöveszt a tél.
Beteg vagy: benned az ébredés alél,
nem én öllelek.

Mennyi furcsa felleg kárhozhatja ül
szemünkön. S hinni mégis, rendületlenül
taníts meg újra.

Ma este eljövök. Ólmos szép fejed
ölemben hajtom, s mint hamis-istenek
imákat írunk.

Előbb...

Házamba hívlak,
hogy minden szegletét bejárj.
A zár – nézd – engedelmes,
s a régen-zárt szobák
sarkukig kitarva.

Vártalak
míg árva voltam.
A mindig-üres asztalomnál van helyed.
Szívemmel teríték:
szomjadnak forrást,
lázadnak: lázas homlokod.

De előbb...
előbb a szemed csókolom.

kő-nehéz

nincs ami örök
minden elenyész
csak a semmi-hit emelte
kőnehéz falak állják az időt
– mögöttük hideg titok van –
és azt akarják tudjam
mielőtt
kezded látnám a kilincsen
hogy aki jött
majd elmenekül innen
hisz' nincs ami örök
vagy egyedül??
az Isten

Dr. Domonkos János

A jóság és szépség festőművésze

Molnár-C. Pál (1894-1981)

Molnár-C. Pál festő, grafikus a Battonya melletti Tompapusztán született 1894. április 28-án. Századunk képzőművészetének egyik legnépszerűbb alakja. 1912-ben aradi főreáliskolai tanulmányai alatt az országos ifjúsági rajzpályázat első díjasa. 1915-1918 között a budapesti Rajztanárképző Főiskola hallgatója. A Szinyei családdal, mint házitanító Svájcba utazott, s az első kiállításait is ott, Lausanneban és Genfben rendezték meg. 1923-ban egy éves franciaországi tartózkodása után hazatért. Művészete halhatatlan, mert a lelkeket tudja megragadni. Jeles személyisége hazai piktúráknak és ezzel az egyetemes festőművészetnek is. Molnár-C. Pál írta „Anyám a francia-svájci határ túlsó oldaláról, Franciaországból került Magyarországra. Édesanyám, Feanni Contat, az én nevemben a C betű, családi nevének kezdőbetűjét jelenti. Nevem rövidítve: MCP”

1981. július 11-én hunyt el. Sírja Budapesten a Farkasréti temető, százados-nagy fák árnyékában, védettségekben

található. Ő maga így összegezte életét: „Nagyon boldog voltam, mert egész életemben azt csinálhattam, amit szerettem... A következő száz évre is lenne mit festenem.” Vallja: kereszténynek lenni elhivatás.

A Gellért-hegy oldalában fekvő, Ménesi út 65 szám alatti villában élt és alkotott 50 éven keresztül, egészen haláláig. Az emeleten lévő műtermét alakított át múzeummá 1984-ben Dr. Csillag Pálné Éva, a művész leánya, ami azóta szünet nélkül áll nyitva az érdeklődők számára. A Molnár-C. Pál Műterem-múzeum különlegessége, hogy ma is a család tartja fenn, és mutatja be a vendégeknek. Személyes emlékek, anekdoták keltik életre az alkotót, mesélik el a képek történetét, keletkezésük hátterét, mindezt azok „születési helyén” az egykori műteremben.

Szombathelyen is maradandó értékek az istenes művei, templomi alkotásai. A városban élő főtisztelendő Tibola Imre kanonok-nagyprépost egyik levele művészettörténeti értékű. Részletesen leírta a szombathelyi Szent Erzsébet ferences plébániatemplom Molnár-C. Pál által készített, több képből álló Árpádházi Szent Erzsébet oltár keletkezési körülményeit. Amikor az oltár készült, Ő fiatalon a templom káplánja volt. A ferences templom oltárképeinek kivitelezése, ünnepi megáldása olyan korszakban történt, amikor a Rákosi-rendszer egyház és vallásüldöző ténykedése kicsit alábbhagyott.

MCP művészete a papság körében is elősegítette népszerűségét. Így esett a választás Szombathelyen is reá, hogy készítse el Szent Erzsébet életének négy legfontosabb eseményét ábrázoló művet.

Az 1955-56-os Szent Erzsébet szár-

nyasoltár elkészítésének nagy sikere nyomán 1962-63-ban MCP megalkotta Szombathely Szentkirály Plébániatemplom oltárképét; 1968-ban Szombathely Püspöki Palota, „Szent István felajánlja az országot”, majd 1969-ben Szombathely Szent Krivin vértanú püspökről elnevezett Szalézi Plébániatemplomban a Bosco Szent János oltárt. MCP a szépségről a következőt vallotta: „A szépség a boldogság kiapadhatatlan forrása azok számára, akik felfedezik hollétét. Amihez nyúlok, igyekszem a lehető legszebben megfesteni. Mediterrán beállítottságú vagyok, aki a szépítést tűzte ki célul. A témát minél szebben akarom megfesteni, mindig az igazság keresésével párosítva. Nézetem szerint, ami szépen van megfestve az igaz is.”

Sárközi Árpád

Még egyszer a Tanár úrról

...és akkor jöttek a Tanár úr intelmei:
Tudd, itt a pavlovi reflexek alapján
történő hegedűoktatás folyik.

Nem tűnök meg semmiféle népi motívumot!
Nem a harminchatodik rendű
X falu kocsmájában hegedülsz!

Én a „kecske” trillákat „kivasaltam”
klasszikusra. De másfelől a népi
motívumokról azóta sem mondtam le!

Baráti Molnár Lóránt

J. A.

...és holnap
meg kell tenni
az utolsó mozdulatot is;
a láb a sírne lép,
szemed
a távoli,
világvégi éjbe
néz:

(...és egy este, egy vonat:
jön,
jön,
zakatol feléd –)

Fenyőkirályfi

Holnapra – látod – minden fehér lesz,
Farkas sem vághat dermesztő éjnek.
Ifjú fenyőfa áll a meredélyen;
hajlik a szélben, fázik a télben.
Őzek csodálják fenyőkirályfit;
Sötét szemükben csillag világít.

Lévai Wimmer Mária

Keresem mindörökre

Élettársamnak, Baráti Molnár Lóránt költőnek

Csillag hullott le a földre
vakítón, tüzesen.
Őt keresem mindörökre,
ám sehol nem lelem...
Mikor úgy éreztem nyomára akadtam;
elsuhant madárként az égbe:
én a földön maradtam...

Győr, 1996. március 15.

BAYER BÉLA

VIRÁGÉNEK

Rózsás kavics nyelvem alatt.
Hej, virágom haj!
Szólok neked virágosat.
Hej, virágom haj!
Tavaszt szólok, szemsugarast.
Hej, virágom haj!
Szertefutó ezüstgarast.
Hej, virágom haj!
Szellőt, szőkét, ficánkosat.
Hej, virágom haj!
Barkafüzért, bársonyosat.
Hej, virágom haj!
Arcod egét felderítem.
Hej, virágom haj!
Búdat tova penderítem!
Haja, haja, virágom

SZÓVIRÁGOS

A tisztavirág nem virág.
Madártej sem fej senki.
Az árvalányhaj fésűt nem tűr,
tréfával bajos tüzelni.

A vakablakban fény nem játszik.
Nem itteni a túlvilág,
a Fűzfapoéta nem költő!
E vers sem több mint szóvirág.

ESTI DAL

Alkonyi ég homlokára
csillag ül.
Ezüst rétek palástjával
csönd terül.

Bókolnak a bérci rózsák
hallgatag,
barna dombok üstökébe
bújt a nap.

SZÜRKÜLET

Mint néma permet
szítál a szürkület.
A távozó színvilág
búcsút integet.

Hártyát húz a tóvíz,
csipkét vet a hab,
dajkál csillagvértű
szunnyadó halat.

Bugás nád tövére
loccsanás feszül.
Kobold pisszegésre
csönddé csendesül.

Bóbiskol a sás is,
kése csorba már,
Holdkaréjon hintáz
egy vízimadár.

ÉRKEZŐ

Szemsugaras tájon
gyermekdal-szekér.

Sündisznó-bogáncson
dombéroz a szél.

Ficánkos csikóznak
érkezése van,
homlokmagasáig
építem magam.

Bódai-Soós Judit

Az első pad

Mintha ólomterhet cipelne magával, nehéz volt mozdulnia, kín volt minden lépte. Már az ébredése is rosszul sikerült; takarója gúzsba kötötte, ágya fogva tartotta, húzta, nyomorgatta, aztán kilökte.

Előző este a szokott időben feküdt le, így kialvatlanságra nem panaszkodhatott. Arra gondolt, hogy talán valami betegség környékezi, lehet, hogy nátha lesz, vagy más múltó gyengeség. Fájdalma nem volt se több, se kevesebb, mint más napokon; leginkább csak a szív tájékán az ismerős, állandó enyhe sajgás, korunk érzékeny emberének sorskeresztje, és a mindig friss levegőre szomjazó tüdő nyomása. Ez hajtotta ki most is az utcára, különben tán az egész napot ágyban tölti.

Mázsássá nehezült tagjait vonszolva, csupán az első padig jutott, s leült.

Az első pad, ami az útjába esik minden nap, amikor elindul otthonról, és egyben az utolsó is, mielőtt hazaérkezne. Csak néhány lépésnyire van a háztól, ahol lakik.

Az első pad, amire eddig még sosem ült le.

A legközelebbi pad, ami mindig kéznél van, szinte a házhoz tartozik, és most mégis új élmény rajta megpihenni, nem tovább sietni, egy másik, távolabbi, idegen padot választva.

Kényelmesen hátradőlt, elvackolódott, mint egy meleg fészekben, az otthon biztonságában, és máris jobban érezte magát. Őben ringatott, félig lebegő, könnyed érzés vett rajta erőt.

Csodálattal gondolt arra, hogy milyen

természetes feltárulkozással adja oda magát neki ez a pad, használatra. Neki, aki szenttelen közönnyel rohan el mellette mindig, sokszor még egy pillantásra se méltatva. Csak most, most először vette igazán észre, csak most ült le rá, amikor nem volt ereje tovább menni, amikor létszükségletté vált számára, hogy ott legyen.

És ott volt.

Szégyent érzett és hálát, és szerette ezt a padot, melynek ő a tékozló fia. Minden porcikájával szerette, mert azt adta, amit csak az igazán jó anya tud adni, mindig jelenlevésével, szerény félrehúzódsával, várva, adva, elfogadva, szemrehányás nélkül, befogadón.

Bódai-Soós Judit

Fejfáddá leszek

Vigyél
magaddal,
s én majd

markodba kucorodva

apró szilvماغként alszom kedvesem,
s ha végül ernyedten nyílik szét kezed,

a föld mélyére
is veled megyek,
és belőled nőve,
téged oltalmazó
erős fává ébrednek.

Urbánszki László

Egymásra utalva

Valahol a városi rengeteg síkatorainak mélyén szakadt takaróba burkolózott, aprócska „csomag” bűjt reszketve a pékség meleget sugárzó falához. Ridegen világító hold, vakolatlan falak, fagyos sár. Sötéten terpeszkedő házakban számító, kemény emberek, önös gondolatokkal. „Megerszem, elveszem, megtartom. Magamnak, az enyémeknek. Én, én!”

A takaró alatt didergő gyereken hitvány bocskor, pipaszár lábát rongycsíkba tekerte, testét hitvány darócöltözet fedte. Szorosra zárt szemei mögött – úgy picit melegebb van – oktondi, lelkes gondolatok.

– Anya, hidd el, jobb lett volna kutyának születnem. Csuda gyorsak és jól tudnak harapni. Nyugodtan keresgélnek a piacon, nem félnek az őróktól. Futnak, mint a szél. Az emberek lassúak. A múltkoriban a nagy Boldit is megfogták, kenyeret próbált lopni. Borzasztó csúnyán összeverték a vásárosok. Mégis, így járt a legjobban, ha a bírák elé kerül, levágják a kezét. Dorkának, aki a vízimalom környékén lakik, van egy kutyája, Dugó a neve. Néha engedi megsimogatni. Kicsi állat, de mikor a kezemet belemerítettem a bundájába, olyan, mintha szőrmekezeszyút húztam volna fel. Dorka vele alszik, és szerinte, jobb a kályhánál. Olyan rossz pokróca van, mint nekem, ő sem tud éjszaka fűteni, de nem is kell – mondta –, elég Dugó. Nagyon szeretnék egy kutya barátot, hogy melegítsen. Szoktam imádkozni az Istenhez, hátha

segít, de sohasem várt reggel kutya. Talán, mert nem tudom pontosan a szöveget? Ezért is inkább hozzád beszélek. A nagyuraknak sok dolguk van, nem tudnak figyelni rám.

Mostanában minden nap hidegebb van, és nagyon fázom. Főleg mikor éhes is vagyok. Beszélük, sokan megfagynak majd közülünk, mikor megjön az igazi tél. Így akarja az Isten. Kicsit én is félek, hogy akkor nem találok majd meleg zugot éjszakára. Ha az erősebbek minden jó helyet elfoglalnak, talán el kell mennem hozzád lakni odaföltre.

Rongyos koldusgyerek, egy a város utcáin kéregetők tömegéből. Sovány, nagy szemű, sajnálnivaló kismadár. Mindenfelől jöttek a városba, remélték, hullik annyi morzsa a gazdagok tányérjáról, amennyi elég. Sokan indultak neki a télnek, kevesen érték meg az újévet. Miskó tavasszal még a közeli kisváros lelencházában élt, de nem bírta tovább. Az utcán el lehet szaladni, ha bántani akarják, és nem kell térdelni. Irtózva emlékezett a végtelen hosszú imákra, vékony hálóingben a jéghideg kövön. Utána üres leves, ami igazán nem érdemelte meg a nagy hálálkodást.

Amikor a hajnali fagy felébresztette, elindult szokott körútjára. Előtte szépen elrendezte magán a ruhát, szorosabbra tekerte a rongycsíkakat a lábán, picit az arcát is megmosta vizes kulacsából, melyet teste melegével óvott meg a fagytól. Anyja mondta, aki már nagyon-nagyon régen meghalt: „Tiszta légy és jó, akkor szeretni fog mindenki”. Nem hitte, hogy ezek a tanácsok beválnának, de az Ő kedvéért betartotta. Kevésre emlékezett abból a másik életből, anyja

szavai, dörmögő nyugodt férfihang, talán kistestvér gagyogása. Régen történt mindez, még a nagy pestisjárvány előtt.

Szerényen a fal mellé húzódva sietett a vendéglő felé, ahol ismerték. Befagyott tócsák, bocskort hasogató jeges rögök. Csikorgós hajnal, közömbösen visszabámuló kapualjak. Fázósan toporogva kivárta, míg a természetes gazdasszony kihozta a szemetet.

– Dicsértessék az Úrjézus neve! Áldás, békesség, Rózsa néni! Hogy tetszett aludni? Álmodott a fiáról? – A mosolygós, pirospszögás fogadósnénak nem lehetett gyereke, bár nagyon szeretett volna. Hozzá törleszkedett a legényke, meregette reménykedően hatalmas barna szemeit, és lám, szép adag maradékot kapott a jószívű asszonyságtól. Megerősödve a sok ennivalótól, a templom felé vette útját, ahol kéregetni szokott a misére igyekvők között. Az egyik sarkon nagy örömeire meglátta a fehér kutyát. A sántát. Szegényt miatta dobálták meg a pékinasok a múltkorában. Úgy hitték, ő fosztotta ki rejtekhelyüket, ahol a lopott kalácsokat dugdosták. – Borra akarták elcserélni a vendéglős szolgálólányával, ám a mi élelmes kölyök koldusunk idejében felfedezte és megette. – Félénken sompolygott az út szélén, nagyon le volt fogyva. Azelőtt ő vezette a piacon cserkelő falkát, de a többiek elmarták maguk közül, mert legyengült, lassan gyógyult a lába. A kisemberke leguggolt, kedveskedve duruzsolt és hívogatóan ütögette combját.

– Gyere, kutyus! Legyünk barátok! Ne félj, nem bántalak! – A megviselt külsejű, borzas állat bizalmatlanul pislogott rá, és moccanásnyit sem jött közelebb. Ínyét felhúzza halkán morgott. Sok rosszat élt

már meg a gyerekekkel.

Éhes lehet, kiállnak a bordái, a szőre is kopott. Ha sok-sok finomságot adnék neki, szeretne, de honnan szerezzek? Nekem is épphogy elég. Pedig én mindent megeszek, igazán nem vagyok válogatós.

Mindent?

– Mészáros Úr, tessék már adni azokból a jó dolgokból, nagyon szépen kérem!

Miskó könnyörögve nézett a természetes hentesinasra, aki semmire se jó hulladék hússal, bőrökkel és belekkel teli kiskocsit húzott a dögkút felé. Az úr büszkén körülnézett – tetszett ökelmének a magas titulus –, mielőtt válaszolt volna a kis senkinek.

– Nem addig a' aranyöcsém, ki kee' vinnem a városbó'. A mester eltöri a botját rajtam, ha kigórom az uccára, és széjjelhúzgálják a kutyák. De mit ne mondjak, te gyerek, fene egy gusztusod van. Ezt akarod megenni?

– Á, a kutyámnak vinném, Mesterlegény Uram! Nem kívánom ingyen, fizetek érte bőséggel. Tudok hozni magának a Boldogságos Rozália forrásából vizet, csak egyezzünk meg, pedig az nagyon messze van. Úgy mondják, erősíti a férfierőt. És ha már elég erős a férfitagja, merek én a Nagyboldogasszony templom szenteltvíztartójából is, pedig ott nagyon szigorú a templomszolga. Minden betegség ellen hat és megvédi a gonosz csábításától. Azt is tudom, hová járnak fürödni nyaranta a lányok, pedig úgy elbújnak, hogy az égi madár sem látja meg őket. – Az inas szájátva hallgatta a megtáptosodott kislegényt, tétova, buta arcán látszott, lassan hajlik a meg egyezésre. – Elmegyünk ide a közelbe, leszedem, ami nekem kell és indulhatunk

is a dögtemetőbe. Hátulról tolom a kordét, maga meg sétáljon elől nagyurasan és nézegesse a lányokat. Közben majd elregélem a hős lovag és a kikapós grófkisasszony történetét – vitéz hadfiaktól hallottam a templomnál –, nehogy unatkozzék közben.

– Kutyus! Nagykutyus! Bundás! Gyere a gazdihoz! Okos vagy, nagyon okos! Látom, már érzed a szagát, ugye milyen finom? Meglátod, érdemes velem barátkozni. Egyél, csak egyél!

Egylábnyi kiugró a falon, a sikátor mélyén, mely felülről védte az esőtől. Sátorszerűen alátámoogatva korhadt deszkák, közeik nyers gallyakkal megfonva, kívül-belül szalmás sárral, bőséggel megtapasztva. Ajtónak rossz hordófedő. Bent nyár illatú, vastag szalmán alszik összekucorodva a gyerek, ölelő karjai között tömött bundás, fehér kutya. Nyelvét lógatva liheg, melege van a takaró alatt. Felnőttnek, kamasznak kicsi ez a lyuk, fűtés nélkül biztos a fagyhalál, de most...

– Anya! Ő a barátom. Bundás a neve. Mindig velem van és megvéd, amikor kell. Csuda meleg van a takaró alatt, tényleg olyan, mint egy kicsi kemence. Ezen a télen mégsem megyek hozzád, most már jó nekem idelent.

Ötvös László

Pásztorok lelkei sírnak

Röptében láttam most is
egy madárt,
Isten adott nekem szép
látomást!
Valóság Uram,
Te kijelentéd:
Felhőben és tűzfényben
repültél!

Elment, vén pásztorok
lelkei sírnak pusztuló
tanyák láttán, s ez lesújtó!

Nagykapos, 2005. június 5.

Nagyheti szél susogása

Bibliát a kézbe!
Üzenetét szívbe!
Susogja a halk szél...
Mesterünk így beszél:
Istenem, Istenem,
Mért hagytál el engem?
Bibliát a kézbe!
Üzenetét szívbe!
Susogja a halk szél...
Mesterünk ím beszél!

Máté 27:46

Halmaj, 2005.március 24.

Lelkes Miklós

Készül az esti csillagút

Örül puha,
zöld színmeleg:
a lábam alatt
mohahegy:
csöppecske csak,
mit hangya-völgy
egy kis mezővel
körbeönt.
Pöttöm ernyő
lábam alatt
búsongó barnát
megmutat,
és amin áll
az érnaláb, –
kedves gombácska-
furcsaság...
Lábam alatt
piciny világ
mozgatja csápját,
csillagát,
ösvény-hálón
kis tükreit,
s szellőhangokat
széttérít.
Holt hold alatt
lent életem,
s úgy van velem, hogy
nincs velem,
mégis, ha lenn,
kedvetlenül, –
de látja azt mi
végtelen,
s a végest is,
amit a vég
már-már keres: egy
arc, sötét.
Nyulacska szél
szalad, szalad.

Hová futsz élet-
pillanat?

A nap kisüt.
Felhő nyaral.
Élet-őszben még
leng a dal...
Ó, élet-tél!
Megyek, megyek.
Hőezüstöd már
csengetett...
Nyulacska szél
még visszafut.
Készülsz már esti
csillagút?
Ó, csillagút,
ó, volt-haza!
Most hol piroslik
Csillaga?
Most hol a Szem,
mely látva lát,
Földünk, pindurka
búvilág?
Készülőben
a csillagút,
est fedí be a
barna bút,
s bonyolultból
kél egyszerű,
feketén hajlong
lent a fű,
s a Csend király,
van-nincs király,
a csillag-úton
jár, megáll,
létét hiszem,
és nem hiszem, –
jajongó seb a
szívemen.

(2010)

Németh Erzsébet

Téli kép

Akácok hegyén
fekete varjúlevelek.
Homályos ablak az égbolt –
Ki tudja milyen titkokat rejtjenek...?

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1.500,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant

1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Móritz Mátyás

Ki hallja meg én nagy jajgatásom

Kinek mondjam el, hova véssem?
tévedés volt a születésem,
ki szeretne, – bár szívem szikla,
ki fogadna magába vissza?

Szerelmemmel kit nyomjak agyon
a harctéri szalmaágyamon,
szemre hányón ki vallatna,
forró, szűz kéjjel – ki altatna?

Ki nem vonna a keresztfára,
míg átkom szórom a világra,
ki biztatna, míg eltűnődöm
a hátralévő kis időmön?

Ki tenné szebbé nappalom,
kinek nem lennék árny a falon,
ki álmodna szűkös ebédről
forró ágy helyett hűvös tenyerről?

Ki nem lenne a nyomor arca,
ki nem küldene komor harcba,
kinek a tudtára adhatom:
hazám van, de nincsen otthonom?

Ó lenne az akire vártam,
lányoma lennék én a sárban,
odaadnám pár szűk esztendőm,
és helyemet a lélekvesztőn.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.